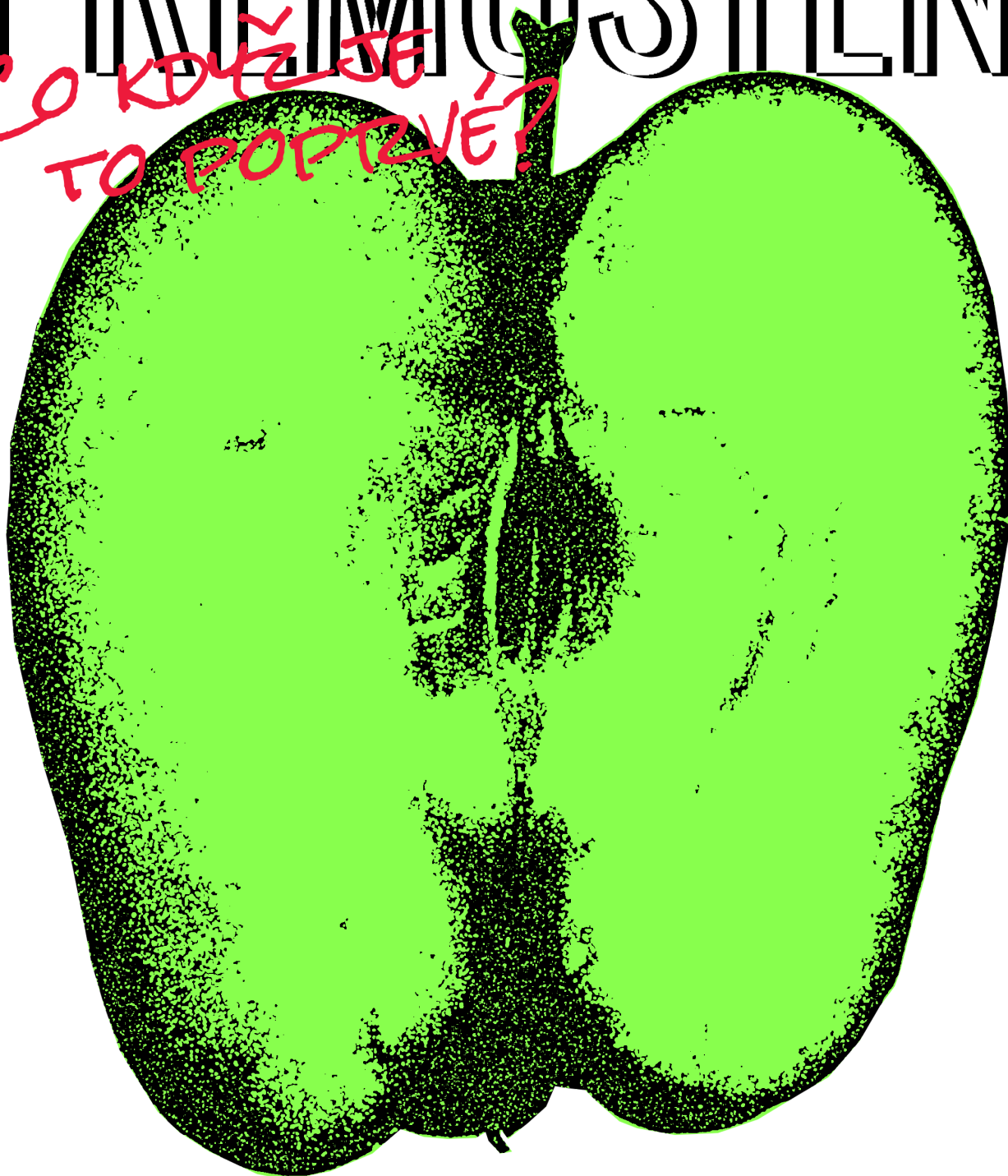

2024

PŘEMOSTĚNÍ

CO KDOŽ JE
TO POPTVĚ?

KULTURNÍ ŽIVOT
V MOSTĚ

SMYSL DEBATY
ČESKÝ BANÁT

Asi prostě rádi trpíme

První veřejnou akcí letošního Přemostění byla diskuse na téma Mostecké kulturní žití a vyžití, kterou moderovala Ester Klimecká z regionální redakce Alarmu. Z diskuse vznikl záznam a já mohu jedině co nejvřeleji doporučit mu tu hodinu podcastového poslechu věnovat, proto se ani nebudu snažit nějak shrnout, co padalo. Dozvíte se mimo jiné: Co si myslí Filip Nuckolls o statusu umělce? Jak vnímá Jiří Řehák regionální kulturu? Kolikrát Pavel Skála skousne, když se řekne slovo „kroužek“? Proč jsou severní Čechy kolébkou romantismu? Co je špatného na Chlumu u Třeboně? A co na to Jan Tleskač?

Michal Zahálka

Chceme Mostecko zachytit v jeho komplexitě

S moderátorkou festivalové debaty, redaktorkou mostecké redakce Alarmu Ester Klimeckou o tomto čerstvém novinářském projektu.

Ze všech možných regionů se deník Alarm rozhodl zaměřit na Mostecko. Jaké problémy jsou specifické pro tento region na rozdíl od zbytku republiky?

Alarm se dlouhodobě věnuje tématům, která trápí také mostecký region. Ať už je to sociální politika, či těžba fosilních paliv a s ní související znečištění krajiny. Kdyby si redakce vybrala například střední Čechy, tak by nejspíš neměla moc o čem psát.

Pro svůj úvodní článek jste použila titulek: „Mostecko může být více než jen uhelné safari“. Proč jste zvolila toto slovní spojení – „uhelné safari“?

Most je zbytkem české společnosti nahlížen jednostranně jako ubohá, vzdálená či exotická země, kterou lidé znají ze sledování seriálu *Most!*. My se snažíme region zachytit v jeho komplexitě. Důležitý je pro nás například pohled místní komunity.

V čem se liší práce regionální redaktorky oproti práci novinářů pracujících v centrech, jako je Praha, kde sídlí redakce Alarmu?

To je palčivá otázka. (smích) Psát o některých progresivních tématech z Prahy může být velice snadné. Jako regionální redaktorka získáte jinou perspektivu. Nahlédnete, že věci mohou být složitější.

V článcích se zaměřujete na dvě oblasti – politiku a fungování uhelného byznysu –, které k sobě mají velice blízko. Jak náročné bylo se zorientovat v těchto společenských sférách?

Váhala bych říci, že jsem se již zorientovala. (smích) Jeden nejmenovaný kolega z redakce říkal: „My novináři budeme vždy o něco hloupější než akademici, kteří se daným problémům věnují do hloubky. Naší prací je dát těmto chytrým lidem a jejich názorům prostor.“ S tím bych se ztotožnila víc.

Nacházíme se na divadelním festivalu. Na jaké články věnované místní kultuře se můžeme těšit?

O to se snažíme! Mohu slíbit, že u nás na webu vyjde reportáž z PřeMostění. Dále máme v plánu vést rozhovor s Luděkem Proškem o galerii Bunkr.

Štěpán Truhlařík

Chtěl jsem dělat strážce parku

Hostem festivalové debaty byl mimo jiné významný režisér Filip Nuckolls, spjatý zejména s ústeckým Činoherákem a pražským Kašparem. Nově ho ovšem profesní pouť silně svázala s Mostem.

Ředitelem Městského divadla v Mostě ses stal –
Teprve stanu, od 1. 7., zatím jsem designovaný ředitel.

V tom případě asi nemá smysl se tě ptát, jestli už máš nějaké první dojmy z funkce, protože ten střet s provozem teprve nastane – nebo už nastal?

Střet úplně nenastal, ale pro mě to znamená obrovsky utlumit režii, poněvadž ten mozek, který potřebuješ, je jiný, než je ten umělecký. I když jsem si myslel, že to půjde skloubit, tak teď minimálně na rok nebo dva je jasno.

O něčem podobném jsem nedávno mluvil s Martinou Schlegelovou, která nastoupila do funkce ředitelky v Českých Budějovicích. Říkala, že čekala, že to nebude lehký, ale že to lehký opravdu není.

A ona to má těžší. V tom, že to je čtyřsouborové divadlo, opera je jiný svět než činohra – a teď to skloubit, mají hrozně moc odborů a tak... Místní divadlo, ač je dvousouborové, je ještě docela malé, má nějakých sto zaměstnanců, ale vlastně se všemi se znám.

Ted' máš poměrně čerstvě za sebou premiéru inscenace *Osud zmizelého* v Divadle Šumperk. Je to inscenace, která tematizovala lokální sudetské téma, tak se chci zeptat, jestli i pro Most uvažuješ nějakým způsobem o pojmenování historie místa?

Určitě. Myslím, že je zajímavé, že mostecké divadlo je svým způsobem trochu pravicové, ale přitom tenhle kraj je silně sociální. Hrozně třeba sním o tom udělat Gorkého *Na dně*, přepsat to pro Most a pro současnou situaci. A další obrovské téma tady, myslím, je velká mostecká stávka a to, jak byla zneužita. A že svého času to bylo něco velkého, že se k tomu přidával Voskovec, Werich, Osvobozený divadlo, Devětsil, že i filmový průmysl stál na straně těch stávkujících, že to kvůli něčemu bylo a že to v jednu chvíli zneužili Henleinovci i komunisti zároveň. Samozřejmě je zajímavé, že pracujeme ve městě, které je přímo památník toho, když se někdo ze dne na den rozhodl úplně vytrhat kořeny, zničit hřbitovy a všechno, zničit minulost toho města. Takže já myslím, že jsme až povinovaní znovu trochu stavět a dodat sebevědomí, že tady ta historie je obrovitánská a rozhodně se z ní k současnosti dá něco vytáhnout.

V létě tedy nastupuješ naplno jako ředitel. Máš momentálně před sebou nějakou režii?

Ted' je právě to období, kdy musím všechno, co jsem slíbil, udělat, abych pak měl čistý stůl. Takže tady budu režírovat *Kdo se bojí Virginie Woolfové* a do toho začínám zkoušet Shakespearovky na hrad. Ale tím, že ted' vím, že je někde konec a pak budu mít od režie volno, tak si to strašně užívám.

Během diskuse jsi zmínil Honzu Friče. Umíš si představit, že bys udělal ten krok, který udělal on – že bys odešel od divadla, protože to prostě už nedává existenčně smysl?

Já jsem ho vlastně vnitřně udělal loni v červnu. Dokonce jsem žádal o práci v Národním parku České Švýcarsko, kde bydlíme, tak že bych tam dělal strážce. A nevybrali mě – a tak jsem si řekl, že když osud nechce, abych s tím přestal, tak v tom mám asi pokračovat. Ale je teda pravda, že pozici ředitele jsem vzal zcela záměrně. Já jsem nikdy nebyl zaměstnaný, a to už nejde vydržet. Největší stres máš ted' při režii z toho, co bude, až skončí, až to doděláš. Dostaneš peníze, kterými uhradíš dluhy za tu dobu – a zas nemáš nic. Myslím, že v tom zase začne být smysl oblastních divadel. Lidi budou toužit po stálém zaměstnání. V současné chvíli my už víme, že budeme brát pět mladých lidí, kteří jsou dobří a mají chuť jít do angažmá. V roce '88 bylo v mosteckém divadle v činohře šestatřicet herců, v současné době je jich čtrnáct. Pevně doufáme, že přesvědčíme radnici, aby zvedla počet úvazků.

Michal Zahálka

Práce pro Banát mě občansky naplňuje

Jirka Řehák, gymnaziální pedagog a momentálně krajský radní pro kulturu, bývá na Přemostění častým hostem – a letošní první festivalový den pro něj znamená hned dvojí povinnost. Vedle debaty o kultuře vystoupil i s mimořádně poučnou, zábavnou a vtipnou přednáškou o rumunském Banátu a tamních českých vesnicích. Při pohledu na takovou míru nadšení jsem stěží bojoval s chutí okamžitě si zabalit a skočit na nejbližší pramici v povodí Dunaje, ale krátký rozhovor jsme pořídili ještě před přednáškou – a tak se týká hlavně kulturní politiky.

V diskuzi mě zaujalo, jak jsi říkal, že jako kraj hodně cíleně podporujete kulturu zejména v menších sídlech a ne tolik ve větších městech. Předpokládám, že Most je pokládán spíš za to větší město.

Je to druhé největší město kraje.

To není přístup úplně všech krajů, třeba kraj Vysočina je sám zřizovatelem největšího, respektive jediného kamenného divadla v kraji. A příkladů bychom našli víc. Je to předmět nějakých dohadů a sporů?

Je to předmět sporů, je to dokonce předmět změny dotačních podmínek. My tedy jako Ústecký kraj ještě zřizujeme velké divadlo společně s městem Ústí, a to je Severočeské divadlo opery a baletu – tam dáváme ročně čtyřicet milionů. To bylo skutečně předmětem sporu, takže to opouštíme a necháme to za nějakých podmínek Ústí. Ale to, co jsi říkal, je skutečně problém. Loni to bylo nastavené tak – a nastavil jsem to tak já –, že podpoříme kvalitní umělecké projekty větší sumou. Projekty, které mají význam, řekněme, té vyšší kultury, ambici oslovit diváky, ambici, řekněme, ten region mírně měnit. Politicky se to ale ukázalo být velmi neprozřetelné. A teď neříkám, jestli s tím souhlasím, nebo ne, mám na to názor, ale není to podstatné – naprostá většina mých koaličních partnerů, myslím tím členů Rady, zvolila pro letošek variantu, že pro kraj a pro naše politické setrvání je velmi důležité, abychom poskytli tu dotaci co největšímu množství lidí po co největším prostoru kraje. Tím se rázem mění dvě věci, za prvé se tedy výrazně posouvá úroveň těch podporovaných projektů, protože menší vesnice jsou schopny samy o sobě připravit maximálně revivalovou kapelu a spíš to je opravdu taková vesnická zábava. Nic proti tomu, ale není to asi ambicí kraje do budoucna. A druhá věc je, že jsme omezili maximální částku ze čtyř set tisíc na dvě stě, a tím pádem jsme podpořili třikrát víc projektů, a přiznejme si to, letos jsou volby a pro mé kolegy je to stěžejní: „Podívejte se, Ústecký kraj podpořil tady ty kulturní akce“ – a pak už se kraj neptá, jestli jsou kvalitní, nebo ne. Prostě akce byla, a když byla správně vyúčtována, tak byla vlastně úspěšná.

Jasně, a tím pádem to vede k tomu, že vlastně všichni dostanou něco, ale nikdo nedostane tolik, kolik by potřeboval.

Přesně tak. Navíc tam tím pádem nejsou téměř žádná umělecká kritéria, takže se stává to, že třeba Hraničář podruhé se skvělým projektem skončil pod čarou, protože se prostě ten projekt nelíbil někomu z té hodnotící komise – a s tím už nic neuděláme.

Specialita Ústí nad Labem jakožto krajského města je, že vlastně nemá měšťanskou činohru, že když se o něčem takovém bude mluvit, tak se asi spíš bude mluvit o mosteckém divadle – kdežto v Ústí je Činoherní studio, což je v podstatě spíš alternativnější scéna.

To je opravdu otázka spíš na město Ústí a já se jako krajský radní do toho nehodlám kolegům vměšovat, ale máš pravdu, je to tak, že to je překvapivý – a je to tak historicky, takhle Činoherák od konce osmdesátých let hraje významnou úlohu, řekněme, kulturně-politickou, a tu si drží, doteď je to taková intelektuální líheň a myslím, že má svůj obrovský význam. A kraj na Činoherák přispívá tři, čtyři miliony ročně.

Kromě debaty o kultuře jsi tu ale i kvůli přednášce o Banátu, tak se tě úplně banálně zeptám: jak vznikla tvoje vazba na Banát? A jak dlouho už to táhnete?

Já jsem od roku '92, to znamená od konce univerzity, učitelem. Se dvěma kamarády jsem vyrážel do Karpat, nejdřív ukrajinských, pak rumunských. Mám je procestovány všechny a rozhodně jsem nemířil do Banátu – já jsem utíkal do Karpat od Čechů, takže jsem nechtěl k tamním Čechům. Ale shodou okolností před patnácti lety oslovili tři kluci všechny střední školy v Čechách, jestli nechtějí udělat výlet do Banátu, a jediné naše gymnázium přes našeho ředitele řeklo, že ano. Od té doby mám na starosti de facto propagaci Banátu. Jezdím po školách a vozím tam studenty. O charitě se nemluví, ale velmi významnou část aktivit mimo školu a politiku mi zabírá charita pro Čechy v Banátu – v Srbsku i v Rumunsku. A to, že tam vozím studenty, je nejlepší. Je to něco, co mě naplňuje, řekněme, občansky.

Michal Zahálka

Smysl debaty WANTED!

Vejdou takhle docent válečného oboru, karlovarský moteliér se zkušenostmi v obchodování s bílým masem a stranický experte na klecový chov místního obyvatelstva do diskuzní show *Nevyžádaná rada* a povídají si společně o všemožných věcech. Pořadem nás provádí kandidát technik Šmotlík, jehož projev místy připomíná lachtana jihoafrického žadonícího o pozornost svých hostů. Společně probírají velice rozporuplná témata, kterým přítomní u stolu mohou, ale nemusejí rozumět. Jeden se baví o voze, a druhý zase o koze. Divák si po několika minutách začne připadat, jako by byl na *Zahradní slavnosti*, kde sedí Plzák vedle Plzáka a řeší, zda hadi prdí nebo co je to doopravdy tma.

Napříč celým pořadem se hosté s moderátorem dotýkají témat s dostatečným slovním humorem, aby mohl být strýc Janek Werichů pyšný. Rozptyl námětů k diskuzi je naprosto enormní. V jednu chvíli se věnujeme používání misek na cereálie v době bronzové, a ve druhé narovnání práv žen, které brzy mohou očekávat v poštovních schránkách svého trvalého bydliště. Radost pohledět na tyto elitní myslitele svého oboru, kteří mají velmi dobře naběhnuto na cenu Perpetuum mobile v mentálních kotrmelcích.

Pod závalem lehce absurdních otázek a více absurdních odpovědí se začne vyjevovat podobnost se skutečnými diskuzními pořady, v nichž si účastníci nebojí hrát s velkými slovy, jejichž význam sotva dokáží pochytit. Člověk si podobně jako u politických duelů začne sám postupně pokládat otázky typu „Jak vlastně zněla otázka?“, „Jsem tu správně?“ nebo „Nehodil mi někdo něco do pití?“ Stejně jako v realitě není z této situace úniku, proto je lepší si vzít příklad z doktora Koroptve, tedy otevřít si hezky vychlazenou jedenáctku, pohodlně usednout a užít si podívanou, během které neje-den člověk přijde o svou veškerou zásobu mozkových buněk.

Milan Hábl

O letošní Zpravodaj pečují...

Milan Hábl v současné době studuje divadelní vědu na FF MU, pracuje jako badatel v brněnském HaDivadle. Divadlu se věnuje od puberty, kdy nastoupil na mosteckou ZUŠ F. L. Gassmanna. Po třech letech zahrabaných pod hromadou teatrologických textů, dramát a pivních menu se vrací k praktické stránce divadelních aktivit. V minulosti spolupracoval s českou odnoží Wikipedie a Institutem umění – Divadelním ústavem na tvorbě slovníkových hesel. Letošní rok bude pracovat jako redaktor časopisu *Theatrocén* v rámci DSB 2024.

Oskar Helcel: Jsem fotograf a tady na Přemostění budu všude tak okounět a snažit se zachytit všechno, co se děje, i když se to bude dít ve stejný čas na jiných místech. Přijel jsem, protože mi to nařídil Pavel Skála a já ho poslechl. Mimo fotografii, kterou se žívím, se věnuji volnému i divadelnímu umění. Jsem jeden ze zakládajících členů divadelní skupiny Akolektiv Helmut. Mé oblíbené filmy jsou například *Zvuk Hluku* a *Inland Empire*. Na Mostu mám nejradši velkou kouli na střeše kulturáku, do jejíchž útrob bych se chtěl někdy podívat.

Vojtěch Líba dostalx do rukou vizuálně letošního Zpravodaje, což s radostí přijalx. Grafickému designu a umění se věnuje už hodně dlouho jako student, ale hlavně tvoří všemožná vizuální díla pro hudební tělesa, projekty a akce. Ze starého osamolepkovaného laptopu, ve kterém bude letošní Zpravodaj dávat dohromady, vzešel i (anti)hudební projekt *BUNKERER*, se kterým čas od času baví poblouzněné pankáče a otrlé depešáky nejen v ČR. Ve volném čase poslouchá velké objemy hudby, čte levicové knížky a hodnotí chuťovou kvalitu hummusů z Lidlu.

Kateřina Prášilová studovala estetiku a bohemistiku na FF MU a navzdory překážkám, jež si sama klade, míní bohemistiku dostudovat na FF UK. Formující pro ni byla léta strávená v dramataku ZUŠ F. A. Šporka v Jaroměři, na která se snaží navazovat v rámci spolku Kolegium hraběte Šporka, jenž se momentálně umělecky omezuje na žánr hurá akce a svou činnost soustředí zejména na organizaci multižánrového festivalu Jařinec. V současnosti pracuje jako redaktorka Činohry Národního divadla – a to doslova, takže do Mostu dorazí až v pátek a do té doby jistí jazykovou redakci na dálku. Je bývalou mažoretkou a hrdou vejchodočeškou.

Štěpán Truhlařík studoval bohemistiku a historii na FF UK. Zde se seznámil s několika aktivními spolužáky a spolužačkami, s nimiž později vedl časopis Klacek. Toto již zaniklé online médium sloužilo jako inkubátor pro začínající kulturní publicisty a publicistky. Během studií začal psát divadelní recenze pro Seznam Zprávy a A2, kam nyní nastupuje jako redaktor. Vedle toho pravidelně přispívá do deníku Alarm. Je členem fotbalového týmu Random Radicals a trampské osady Rudý hwozd.

Michal Zahálka je překladatel, redaktor, teatrolog a dramaturg. Vystudoval divadelní vědu na FF UK, na poměrně stará kolena před časem nastoupil na doktorské studium na Ústavu translatologie těžké fakulty. Překládá z francouzštiny a angličtiny, vedle divadelních her taky prózu (nedávno mu vyšel překlad románu Leily Slimani *Koukejte, jak tančíme*), poezii nebo komiksy (za dva týdny mu vyjde překlad grafického románu o vzniku Star Wars *Lucasovy války*). Je dramaturgem Mezinárodního festivalu Divadlo Plzeň, pracuje jako redaktor knížek v Institutu umění – Divadelním ústavu.

Jak jednoduché je mít předsudky

Hlavním fotografem letošního PřeMostění je Oskar Helcel, již dnes výrazná osobnost české umělecké scény. Přišlo by mi líto, aby tu byl jen tak inkognito, tak jsem mu položil pár otázek.

Vzděláním a profesí jsi primárně výtvarník-fotograf, ale řada z nás tě zná z působení v divadelním uskupení Akolektiv Helmut. Jak ses k divadlu dostal? Jakou roli v tvém životě hraje? A máš nějaké další divadelní plány, ať už s Helmutem, nebo bez něj?

K divadlu jsem se dostal tak jako asi většina účastníků PřeMostění – skrze literárně-dramatický kroužek, konkrétně na ZUŠ Biskupská, do kterého jsme se rozhodli společně s Tomášem Blatným přihlásit na popud Elišky Raiterové, když nám bylo dvanáct, už ale nevím, proč jsme to udělali. No a tam taky začínají ty nejdřívější kořeny Akolektivu Helmut – na ten samý literárně-dramatický kroužek totiž chodil i Adam Kratochvíl a později i Hynek Tajovský (tímto ho srdečně zdravím do Brna, čau Hyndřo!). Nicméně Helmut vznikl až cca v roce 2018, kdy jsme s výše jmenovanými vytvořili bytové divadlo s názvem *Besída aneb vánoční schůze*. Jelikož moje přítelkyně Eliška Raiterová (což není pouze shoda jmen) je nejpreciznější současná divadelní kritička, tak divadlo vnímám intenzivně hlavně skrze ni. A samozřejmě ostatní členové Akolektivu jsou zodpovědní diváci s dost vytríbeným vkusem, takže myslím, že v mém životě hraje divadlo stmelující roli.

Nedávno ses stal jedním z letošních laureátů Ceny Jindřicha Chalupického. I laik jako já tuší, že to není úplná maličkost. Za cos byl oceněn – a co to pro tebe znamená?

To je trochu matoucí, protože to vypadá, že jsem Cenu Jindřicha Chalupického (CJCH) pro výtvarné umělce a umělkyně dostal za něco. Dříve to tak opravdu bylo a navíc byl omezen věkový limit do 35 let. Nicméně v posledních letech se CJCH vyvíjí a v současnosti funguje tak, že se na základě zaslaných uměleckých portfolií vybere určitý počet finalistů a ti již spolu dál nesoutěží a stávají se tak automaticky všichni laureátkami a laureáty. Je to určitá snaha, jak napomáhat méně kompetitivnímu prostředí v rámci uměleckého provozu. Letošní laureátka je mimo mě ještě výtvarnice Judita Levitnerová a NO FUN kolektiv. A co to pro mě znamená? No, je to skvělý v tom, že často člověk má pocit, že jeho tvorbu vidí jen celkem omezené množství publika. A najednou dostane signál, že tu práci někdo (rozuměj mezinárodní porota) vidí a ocení ji. A taky to znamená jistou podporu (materiální, sociální a mediální) během celého roku, který bude završen listopadovou výstavou v Moravské galerii v Brně, kam všechny srdečně zvu!

V jednom ze svých projektů se věnuješ fenoménu Zaha Hadid a výstavbě v oblasti pražského Masarykova nádraží. Jak k tomu přistupuješ? A jak na věc pohlížíš teď, když už je část developerského projektu dostavěná?

To sis mě teda dobře prolustroval! Výstavba v oblasti Masarykova nádraží je strašně zajímavá po všech směrech a já to považuju za jeden ze současných nejryzejších symptomatických příkladů privatizace města. Je to trochu na dýl... ale když to shrnu, používám metodu tzv. performativního videa, kterou jsem si tak nějak vyvinul z potřeby uchopit takto komplexní témata.

A pozornost v tomto případě zaměřuji na samotnou, již zesnulou, architektku Zahu Hadid. Skrze její fiktivní posmrtný život, vzkříšený mimo jiné pomocí umělé technologie, se vnořuji do tématu problematické developerské výstavby a odhaluji její emocionálně-politické tkáně. Má snaha je nabídnout jiný než jen pragmatický pohled na věc. Právě průběh stavby mi dává rytmus práce na tomto projektu, který v současnosti má už dva díly. První díl se odehrává v samotné stavební jámě ještě před tím, než se stavba začala budovat. Druhá část se pak odehrává o tři roky později, když už je stavba skoro dokončená. No a možná se podaří udělat triptych.

Jak moc znáš Most? Co pro tebe znamená architektonicky?

V Mostě jsem myslím potřetí, ale poprvé na PřeMostění. Takže určitě nemůžu tvrdit, že ho znám. Ale vím, kde je kulturák, kde je mrakodrap, kde se nastupuje na tramvaj do Litvínova, kde je galerie Bunkr, a teď už vím i to, kde je ZUŠka. Architektonicky je to ultimátně mytologický místo. Taková inverzní Atlantida. Celý příběh demolice starého Mostu završený jedoucím kostelem je fascinující a samozřejmě i deprimující. Ale mrzí mě, když jsou lidi k místům, jako je Most, předpojatí a ironičtí. Protože si spojí tenhle zkratkový historický příběh se seriálem a je to. Možná to cítím o to víc, že jsem vyrostl na Praze 1 a vím, jak jednoduché je mít předsudky k místům vzdáleným víc než padesát kilometrů od Prahy.

Aktuálně vychází mohutná kniha *Kulturní domy v Československu*, která mapuje jistý fenomén mimo jiné prostřednictvím tvých fotografií. Jak projekt vznikl? Odráží se v něm i výstavba na Mostecku?

Na začátku projektu *Kulturních domů* je kamarádství s Martinem Netočným, se kterým jsme spoluautoři všech fotografií. V roce 2017 v prváku na FAMU jsme narazili na téma kulturní domy, oba jsme s nimi měli nějakou zkušenost z dospívání a shodli jsme se, že ty domy jsou záhadné a zároveň značně pitoreskní. Začali jsme je objíždět a fotografovat. Několik let jsme ladili nějakou metodologii nebo přístup, jak tak komplexní a různorodý fenomén vizuálně zpracovat. Pak nás oslovily dvě teoretičky architektury Irena Lehkoživová a Michaela Janečková s tím, že by s náma chtěly vydat knihu o kulturácích. No a protože ony dvě spolu s Barborou Špičákovou jsou neskutečně schopné a vytrvalé, tak se to opravdu povedlo a v březnu jsme křtili knihu o 888 stranách, kde mimo naše fotky jsou naprosto skvělé texty od skvělých autorů. S Martinem jsme při našem výjezdu po severních Čechách byli samozřejmě i v Mostě. Na místní kulturák jsme se strašně těšili. Nakonec se fotka sálu do knihy nedostala, protože v tu dobu se tam konala výstava koček. Já jsem si strašně přál, ať to vypadá tak, že po sále budou běhat kočky a my to vyfotíme s nimi, ale doopravdy to bylo mnohem nudnější. Po celém parketu byly rozmístěny klece zakryté dekami a mezi tím chodili návštěvníci a chovatelé. Takže výsledná fotka moc dobře nefungovala a z mosteckého kulturáku je tak v knize pouze detail baru s levitujícími lepícími páskami. Každopádně v textech – a tuším, že i na dobových fotkách – v knize mostecký kulturák je. Nicméně v kontextu aktuální kauzy ohledně mosteckého kulturáku by asi stálo za to sem vyjet společně znovu a vyfotit to bez koček. Ještě to promyslíme.

Michal Zahálka

Ze své aktuální básnické tvorby pro nás vybírá Eva Blondýna Suková.

Jabloňový sad

Nad jabloňovým sadem létají okvětní lístky

Li-Po pije čaj

Štětec tančí na rýžovém papíru

Verše jsou psané v oblacích

Divoké kachny s křikem trhají nebe

Dívky si chystají šaty na večer

Na řece plují bárky

Sluneční paprsky prohřívají zemi

Je jaro

ÚKROK STRANOU

Upozorňujeme, že z provozních důvodů se bohužel neodehraje představení *ASTROSALÁT Studia Estragon*. Začátky dalších bodů programu se neposouvají, vzniká jen delší pauza na večeri.

ČTVRTEK 4. 4.

09:00 – 13:00 / **Semináře: Meisnerova technika, Pohybová laboratoř a SINGLE ACTIONS** / Prostory ZUŠ a Divadlo rozmanitostí

14:00 – 15:00 / **Šestplusjedenstatečných – Šestý smysl města** / Velký sál

16:00 – 16:40 / **KUK/KUKačky – Kukučín** / Velký sál

17:00 – 18:00 / Diskuse (Šestplusjedenstatečných, KUK/KUKačky) / Nauka

20:30 – 21:30 / **Reservé – Deset malých kurvísků** / Velký sál

21:45 – 22:45 / Diskuse (Reservé) / Nauka

MOST Akce probíhá pod záštitou Statutárního města Most

ústecký kraj Akce probíhá pod záštitou Jiřího Řeháka, náměstka hejtmána Ústeckého kraje

ZPRAVODAJ PŘEMOSTĚNÍ 2024. Redakce: Milan Hábl, Kateřina Prášilová, Štěpán Truhlařík, Michal Zahálka (šéfredaktor). Grafika a sazba: Vojtěch Líba. Foto: Oskar Helcel, Barbora Gréeová a archiv. Jazykovou redakcí prošlo v rámci možností.

Kontakt na redakci: michal.zahalka@gmail.com.